

Πρόγραμμα... συμφιλίωσης ανθρώπων και καρχαριών

Τοποθετημένος δίπλα στα συνηθισμένα λούτρινα ζωάκια, τα ελεφαντάκια, τα καγκουρό και τα κοάλα, που πάντα υπήρχαν στο πωλητήριο της Ζωολογικού Κήπου Ταρόνγκα, ένας νεόφερτος προκαλεί εντύπωση: πρόκειται για έναν λούτρινο καρχαρία. Σίγουρα προσελκύει το ενδιαφέρον των μικρών επισκεπτών. Ταυτόχρονα συμβολίζει τη μεγάλη προσπάθεια που γίνεται προκειμένου να βρεθεί η πιο «γλυκιά» πλευρά αυτών των καρχαριών, που προκαλούν τρόμο. Τον Σεπτέμβριο, ο ζωολογικός κήπος φιλοξένησε μερικούς καρχαρίες του Πορτ Τζάκσον, όπως ονομάζεται το είδος, στο πλαίσιο συνεργασίας με τους ερευνητές του Πανεπιστημίου Μάκαρι. Οι επιστήμονες μελετούν την κοινωνική ζωή των καρχαριών, στην προσπάθειά τους να διαψεύσουν την επικρατούσα άποψη ότι οι καρχαρίες είναι μοναχικά όντα. Απώτερος στόχος του προγράμματος, όμως, είναι η βελτίωση της θέσης που έχουν στα ανθρώπινα μάτια, κάτι ιδιαίτερα σημαντικό για την Αυστραλία, όπου συχνά καταγράφονται επιθέσεις καρχαριών σε λουόμενους και επανειλημμένως γίνονται εκκλήσεις για την ομαδική θανάτωσή τους. «Περισσότεροι άνθρωποι σκοτώνονται πέφτοντας από βράχια ενώ προσπαθούν να βγάλουν σέλφι παρά από επιθέσεις καρχαριών», επισημαίνει ο Κάλαμ Μπράουν, επίκουρος καθηγητής Συμπεριφοράς, Οικολογίας και Εξέλιξης στο Πανεπιστήμιο Μάκαρι, επικαλούμενος παγκόσμιες στατιστικές. Το πρόγραμμα ξεκίνησε πριν από τέσσερα χρόνια, όταν ένας από τους φοιτητές του πρότεινε να μελετήσουν κατά πόσον οι καρχαρίες έχουν κοινωνικές

συμπεριφορές όπως οι άνθρωποι, π.χ. αν συγκεντρώνονται για να περάσουν καλά. Αν και κάποια είδη καρχαριών, όπως οι σφυροκέφαλοι, ζουν σε μεγάλες αγέλες, ποτέ δεν έχει ερευνηθεί γιατί συμβαίνει αυτό. Πρόκειται, άραγε, για εκδήλωση κοινωνικότητας ή απλώς τα ψάρια αναζητούν από κοινού τροφή; «Γενικά –τονίζει ο δρ Μπράουν– επικρατούσε η πεποίθηση ότι οι καρχαρίες είναι ρομπότ, ότι είναι όντα αντικοινωνικά. Κανείς δεν γνωρίζει την κοινωνική τους ζωή απλώς και μόνο διότι η παρακολούθησή τους ήταν εξαιρετικά δύσκολη». Ετσι, ο δρ Μπράουν και οι φοιτητές του πέρασαν τρεις μήνες στο Τζέρβις Μπέι της Νέας Νότιας Ουαλίας αναζητώντας καρχαρίες. Οι καρχαρίες του Πορτ Τζάκσον ήταν ακριβώς αυτό που ζητούσαν: έχουν μήκος ενάμισι μέτρο, είναι πολλοί και είναι αρκετά μεγάλοι ώστε να τους διακρίνεις στο νερό. «Είναι οι πιο διαδεδομένοι καρχαρίες στα αυστραλιανά νερά και είναι σχετικά φιλικόι. Είναι κάπως σαν κατοικίδια», εξηγεί ο δρ Μπράουν. Η ομάδα του τοποθέτησε ηλεκτρονικούς πομπούς στους καρχαρίες και τους απελευθέρωσε στα γνώριμά τους ύδατα. Πάνω τους τοποθετήθηκαν πομποί, σαν barcodes, που μπορεί να διαβάσει κανείς εξ αποστάσεως, χωρίς να πρέπει να συλληφθεί ξανά. Στα περύγιά τους τοποθετήθηκε ένας άλλος μηχανισμός, που έστελνε σήμα όταν βρισκόταν σε απόσταση μισού περίπου χιλιομέτρου από έναν υποθαλάσσιο δέκτη. Αυτό επέτρεπε στους επιστήμονες να γνωρίζουν πότε κάθε καρχαρίας βρισκόταν σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο και αν είχε έρθει σε επαφή με τους άλλους καρ-

χαρίες. Όπως διαπιστώθηκε μετά την έναρξη της έρευνας, οι καρχαρίες επιστρέφουν σε συγκεκριμένα σημεία. Αρχικά, οι επιστήμονες πίστευαν ότι οι καρχαρίες γύριζαν εκεί για να αναπαραχθούν, αλλά, καθώς οι ομάδες που συγκεντρώνονταν αποτελούνταν από καρχαρίες διαφορετικής ηλικίας και φύλου, οι ερευνητές κατέληξαν ότι οι καρχαρίες ήθελαν να... δειπνούν παρέα.

Τον Σεπτέμβριο ο δρ Μπράουν μετέφερε 10 καρχαρίες σε μία μεγάλη δεξαμενή εξοπλισμένη με καταρράκτη και κρυσφώνες από πέτρα, ακριβώς, δηλαδή, όπως ήταν και οι τοποθεσίες όπου συγκεντρώνονταν ελεύθερα. Όπως διαπίστωσαν οι επιστήμονες, οι καρχαρίες αρέσκονται να βρίσκονται κοντά ο ένας με τον άλλον, να κάνουν παρέα, κάτι που άλλωστε το κάνουν και όταν είναι ελεύθεροι. Όπως τονίζει ο δρ Μπράουν, «ο φόβος των καρχαριών είναι παράλογος. Οι άνθρωποι σκοτώνουν εκατομμύρια καρχαρίες κάθε χρόνο. Αυτοί κινδυνεύουν και όχι εμείς».

Μήνυμα για τον εμβολιασμό από κοκκύτη δίνουν γονείς που έχασαν το μωρό τους

Στις 17 Μαρτίου 2015, ο Γκρεγκ και η Κάθριν Χιουζ από το Περθ, έχασαν τον μικρό Ράιλι, όταν ήταν μόλις 32 ημερών, από επιπλοκές του κοκκύτη.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του, κατέγραφαν με την κάμερά τους τις προσπάθειές του να αναπνεύσει, καθώς πνιγόταν από το βήχα και αργότερα καθώς επιδεινωνόταν η πνευμονία που του προκάλεσαν οι τοξίνες του υπαίτιου βακτηρίου. Στο διάστημα που μεσολάβησε, έμαθαν ότι, ενώ σε χώρες όπως οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η Νέα Ζηλανδία συνιστάται εμβολιασμός των εγκύων κατά του κοκκύτη, στην Αυστραλία αυτό δεν συμβαίνει. Αποφάσισαν, λοιπόν, να κινητοποιηθούν και να ενημερώσουν το κοινό για τους κινδύνους από τον μη εμβολιασμό, αλλά και να ασκήσουν πίεση στο υπουργείο Υγείας της πατρίδας τους, ώστε να αλλάξει τις συστάσεις του. Επειδή, όμως, πάρα πολλές έγκυοι δεν εμβολιάζονται εναντίον της νόσου, οι νεαροί γονείς αποφάσισαν να δώσουν στην δημοσιότητα το βίντεο με την αγωνία του παιδιού τους «για να μην πεθάνει άλλο μωρό από μία αρρώστια που μπορεί να αποτραπεί». «Μελέτες έχουν δείξει πως όταν η έγκυος εμβολιάζεται κατά του κοκκύτη, το μωρό της έχει 90% λιγότερες πιθανότητες να μολυνθεί από τη νόσο κατά τους δύο πρώτους κρίσιμους μήνες της ζωής του, όταν δεν μπορεί να εμβολιαστεί το ίδιο. Δυστυχώς κανείς δεν μου είπε να εμβολιαστώ όταν ήμουν έγκυος. Αν το είχα κάνει, ο Ράιλι θα ήταν σήμερα ζωντανός», δήλωσε η κα Χιουζ.

Ο Τζορτζ Μίλερ, αποφάσισε να αφήσει μόνο του τον Μαντ Μαξ!

Δυσάρεστα νέα για τους απανταχού φανατικούς του «Mad Max: Ο Δρόμος της Οργής», αφού ο σκηνοθέτης Τζορτζ Μίλερ δηλώνει ότι δεν προτίθεται να ασχοληθεί με τα sequel της ταινίας που σάρωσε, πέρσι, τα πάντα στο πέρασμά της. Ο Μίλερ είχε εκφράσει την επιθυμία του να σκηνοθετήσει και τις συνέχειες του φιλμ, πράγμα που δημιουργούσε προσδοκίες για μια αριστουργηματική τριλογία, στο ποιοτικό ύψος του «Δρόμου της Οργής». Είναι γεγονός ότι το αποτέλεσμα που θαυμάσαμε επί της οθόνης, το 2015, πήρε μια δεκαετία στον ελληνικής καταγωγής, Αυστραλό σκηνοθέτη, για να ολοκληρωθεί. Ο χρόνος κι ο κόπος που ξόδεψε ο Μίλερ, απ' ό,τι φαίνεται, τον εξουθένωσαν, κι έτσι μιλώντας στο «Page Six» ανακοίνωσε την απροθυμία του να συνεχίσει την εξιστόρηση των περιπετειών του Μαξ Ροκατάνσκου. Στη συνέντευ-

ξη που έδωσε, αναφέρθηκε στην δυσκολία των γυρισμάτων όπου κινηματογραφούσε στην Αυστραλία σε ένα «πεδίο άγριων λουλουδιών και επίπεδης κόκκινης γης, όπου έβρεχε αιωνίως» και όπου έπρεπε να περιμένουν 18 μήνες, ενώ κάθε επιστροφή στις Ηνωμένες Πολιτείες, διαρκούσε 27 ώρες. Η φράση-ταφόπλακα στις ελπίδες μας, ήταν η εξής: «Αυτά τα Μαντ Μαξ, κρατούσαν αιώνια, δεν θα τα ξανακάνω πια». Ο Μίλερ, σύμφωνα με όσα

είπε, έχει ανάγκη από ένα διάλειμμα και ευελπιστεί να γυρίσει ένα πολύ μικρότερο φιλμ, στο μέλλον. Ενώ σκέφτηκε σοβαρά την περίπτωση να σκηνοθετήσει κάποια ακόμα sequel, με ήρωα τον Μαξ, και συζήτησε πάνω σ' αυτή την πιθανότητα, οι διαθέσεις του τώρα τον σπρώχνουν προς μια ταινία με λιγότερες τεχνικές απαιτήσεις, ευκολότερη στο γύρισμα και πιο επικεντρωμένη στις ερμηνείες.